

PREGÓ DE FESTA MAJOR. SANT MARTÍ 2011

Dino Albaladejo

Bona nit amics i amigues altafullencs, aquest any m'han concedit l'honor, almenys per mi, de fer el pregó de la festa major del meu poble, doncs jo sóc d'Altafulla, tot i haver nascut en un altre indret ben llun d'aquest.

Ara vaig a fer una mica de repàs a la història de la Penya Ciclista, primer en la vessant política en la qual la Penya sempre ha estat al costat dels ajuntaments que han representat al poble, fossin del color que fossin i a vegades això aquí, és una mica complicat.

En resum per explicar les anècdotes la primera que diré és sobre dues persones que conec de molts anys enrera, són la família Alonso, precisament perquè en parlàvem i deien que eren gent de fora d'Altafulla, amb empena i ganes de fer coses i sobretot eren molt esportives i això per el poble és un tema cabdal. L'Alonso també va parlar del tema, va quedar molt sorprès de la primera "milla" que es va fer aquí Altafulla.

Com anècdota curiosa, per exemple, les persones amb les que millor tracte he tingut i sempre he parlat bé d'elles són: la Carme Vives i la Fuentisanta Castro, dues autèntiques habitants d'aquests despatxos, i malgrat parlar sempre bé, no les vaig votar mai, és un fet curiós.

També voldria aprofitar, ja que estem a nivell polític, per saludar als alcaldes que ha tingut el poble i sempre ens han fet costat: el Gené, el Pérez, el Ferré, que també és soci de la Penya. També a altres regidors... *Ejem!* "perdó és que estic nervios" Amb els que he tingut molt bona relació, com el Manel Ciércoles, i la Cristina Magrinyà, que sent sòcia, també ha passat els seus mals moments, la Puri Miró i la Conxita Navarro. Perquè el lema de la Penya sempre ha estat: fer esport, amics i poble.

També a nivell d'entitat voldria parlar algunes coses del començament de la Penya, i com que tots em coneixeu bé, sóc una mica "guerrilleru" m'agrada la broma i sempre estic punxant a la gent, i en el que primer vaig

tenir sempre enganxades, i a qui vull donar un molt carinyós record, és a Pepe “*el granaino*”. Sempre deixava que ell fes la feina amb la bicicleta i jo me n’aprofitava i el passava amb mig somriure, i em deia amb aquell català que tenia, --“*Dino, ta mare será molt bona persona, però tú, ets un malparit perquè em xupes la sang, a sobre em passes i te’n enfots, ta mare no te la culpa, però això és així*”.

I després també m’agradaria dir-ho si hi ha algun altre company de la Peña, he estat dotze anys president menys dos o tres que no vaig ser-ho, i m’agradaria ara que estic així en un lloc públic, demanar disculpes a alguns companys perquè no vaig tindre prou paciència amb ells i sempre els fustigava, criticant coses que potser no era el moment, perquè jo les veia des de fora, però les ganes de que sempre funcionés la Peña com jo la feia anar, no em deixaven parlar, i com que jo de callar en sé poc, crec que vaig estar poc oportú i poc agraciat amb ells, i demano des d’aquí públicament disculpes.

La Peña sempre ha estat una entitat, en què tots els que han tractat amb nosaltres sempre hem estat a punt per fer qualsevol cosa, inclús fer que les altres entitats tingueren bona relació entre elles, perquè quan estàvem al Parc del Comunidor, jo recordo que hi havia dues entitats de dones que no es portaven massa bé, i quina casualitat nosaltres ens portàvem molt bé amb les dues, erem com el nexa d’unió, quan unes veien que parlàvem amb les altres deien: --“*Ui! aquets són de les altres*”. I no és veritat, nosaltres no érem de les altres, érem de totes.

La Peña entre altres coses que ha fet que ara recordo, ha estat el tema de la Peña Infantil que és un dels que més ens ha agradat, en què cal destacar la tasca d’en Guillermo Alonso, que va ser com un entrenador i va fitxar molts “estrangers” teníem un “Dream Team” que eren tots de Torredembarra, que no és cap desgràcia, però ens fotien una canya que no veguis, però com que ell estava molt lligat a Torredembarra tots venien d’allí.

Ara imagino que amb el “Ilde” (Ildefons) com que és més d’aquí del poble, l’hi fem fer planter local i suposo que la canalla que porta i tots els que pugin seran d’aquí; tot i que al pas que anem i veient els associats que anem fent, potser el que haurem de fer és demanar una “entente” amb l’esplai de jubilats i que ens fagin un descompte, perquè l’edat mitjana de la Peña passa dels cinquanta anys, sinó el senyor secretari ens ho podrà confirmar algun dia amb més fiabilitat.

Ja veig que plou més i això s’està embolicant. Una altra cosa de la Peña i que també ens agrada molt, és el tema de la penya solidària, que va començar amb els immigrants d’Altafulla i Torredembarra, i dubto que hi hagi ningú que pugui dir de la Peña que no l’hi han donat ni arreglat cap bicicleta, doncs hem donat infinitat.

Ara el sistema ha canviat, estem associats amb una O.N.G. del Senegal i nosaltres recollim les bicicletes les reparen i les enviem allà dalt; dins d’aquest aspecte de la Peña solidària he de recolzar totalment al company Ramon

Sabatés “*el peluquero*” que en uns locals absolutament patètics que teníem allà dalt, que no són evidentment els d’ara, que quan no plovia queia més aigua que ara, tot ple de plàstics i treballant allí hores i hores, vas fer d’autèntics ferros bicicletes que semblen noves.

Bé hem parlat de la solidària, hem parlat de l’infantil... Les seccions de la Peña funcionen totes molt bé, la de Senderisme m’agradaria que una secció que fa cada mes una excursió molt ben muntada, hi va molt poca gent del poble i no serà perquè no ho sàpiguen, si ho volen saber, a la web de la Peña està tot correctament anunciat.

Veig que he anat més ràpid del que em pensava, com heu dit que havia de ser curt que no havia d’enrotllar-me, he volgut fer un discurs tipus Fidel Castro o Hugo Chávez, començar avui i acabar d’aquí quinze dies, però veig que ho he fet en poc temps.

“Bueno”! Visca Altafulla! Visca la Festa Major! Disfruteu-ho i que no hi hagi excessos sobretot, bona nit i ens veiem a les cochambre, vinga!..... Visca Altafulla lliure!!

* * *

–Ara farem entrega de la placa commemorativa al Dino Albadalejo, Dino la teva placa que és la de tots

–Gràcies, gràcies a tothom... no sé com puc estar tan nerviós, jo que estic acostumat a xerrar per tot arreu, aquí es